

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 141: Forslag til lov om ændring af lov om kemiske stoffer og produkter. (Privat finansiering af tilsyn).

Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (Fremsat 16/12 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lise Hækkerup (S):

Lovforslag nr. L 141 har til formål at lave en tilføjelse til gældende lov om kemiske stoffer og produkter fra 1996 og de ændringer, som er foretaget til samme lov i 1997.

Forslaget skal give miljøministeren et retligt grundlag eller en hjemmel til at indgå frivillige aftaler med brancheforeninger, bl.a. i kosmetikbranchen, vedrørende kemiske stoffer, der måtte indgå i produktionen.

Økonomisk skal der ikke sendes en pose penge med dette forslag, så på den måde er forslaget ret harmløst. Alligevel er forslaget her ikke helt ubetydeligt, fordi der er en række fordele at høste ved en bedre miljøkontrol på lidt længere sigt.

Indgås der herefter konkrete aftaler med myndighederne og brancheforeningerne, vil vi kunne nå det klare mål at styrke kontrollen med produkter, som sendes ud til danske forbrugere. Det vil komme både forbrugerne og producenterne af produkterne til gode, og det vil styrke tilliden til bl.a. kemiske produkter.

På den ene side vil det på sigt gavne sælgerne af produkterne, fordi sælgere og producenter selv har en interesse i en bedre kontrol for at forhindre sager i at opstå, så der kan stå tvivl om deres produkter. På den anden side, som set

med Socialdemokratiets øjne er den væsentligste fordel, kan man med en bedre kontrol høste miljømæssige og sundhedsmæssige gevinster på lidt længere sigt.

Tendensen er stigende for allergi- og overfølsomhedsforekomster. I vores hverdag er vi omgivet af kemiske stoffer og produkter, nogle er mere nødvendige end andre. Et gammelt ord siger, at man må døje for skønheden. Efter det her forslag skulle dette udsagn i nogen udstrækning blive gjort til skamme.

Jeg skal sige til slut, at Socialdemokratiet naturligvis støtter forslaget.

Kim Andersen (V):

Lovforslaget vedrører en hjemmel til ministeren til at indgå aftaler med brancheorganisationer på området om hel eller delvis finansiering af kontrol og tilsyn vedrørende kemiske stoffer og produkter.

I Venstre er vi enige i, at der skal føres et fornuftigt og effektivt tilsynsarbejde med brugen af kemiske stoffer, sådan som det er beskrevet i loven om kemiske stoffer og produkter, men vi må afvise det foreliggende forslag i den form, som det her har.

Vi forstår i og for sig ikke, hvad ministeren i virkeligheden vil. Ministeren har jo i lovens § 32 b allerede hjemmel til at opkræve gebyrer for tilsyn i specifikke sager, og det synes vi er nok på området.

Vi har et grundlæggende spørgsmål til lovforslaget om, hvad pengene i virkeligheden skal bruges til. Er tilsynet ikke godt nok, som det er? Er det bare en pengemaskine, ministeren skal have opfundet til andre ting eller til den store kasse i virkeligheden?

Vi er i Venstre positive over for, at man kan indgå brancheaftaler. Der kan være megen relevans og fornuft i, at en branche aftaler et sæt spilleregler, nogle procedurer med tilsynsmyndigheden, men at det skal føre til en generel bestemmelse om afgiftsopkrævning for myndighedsopgaven, er vi imod på dette område.

Vi er ikke generelt imod, at man kan lave private aftaler, og at man kan opkræve specifikke gebyrer for tilsynsvirksomhed, men en bestemmelse som denne, der er helt generel, finder vi overflødig. Vi er imod det, således som det foreligger, og vi har noteret os, at der også i høringssvarene er megen skepsis over for forslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Nu som i en lang række andre tilfælde kan vi konstatere, at partiet Venstre på miljøområdet kan intet, vil intet og er intet.

Hvad vil Venstre f.eks. omkring uønskede kemikalier? Har man en politik? Man har selvfølgelig evnen til altid at finde et hår i suppen. Den evne skal man have ros for. Den er veludviklet, særdeles veludviklet. Men hvad vil partiet? Synes partiet, det er rimeligt, som f.eks. den socialdemokratiske ordfører nævnte, at flere og flere i det her land må lide for deres skønhed i forbindelse med kosmetiske stoffer?

Jeg synes derfor, at det kunne være interessant at høre: Hvem er Venstre? Hvad vil Venstre? Skal vi have flere uønskede stoffer i vores verden? Skal vi have flere kræftfremkaldende stoffer? Skal vi have flere allergitilfælde i Danmark? Hvem er Venstre? Har Venstre en plan?

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg kan forsikre hr. Kolstrup for, at vi har en plan. Det vil føre for vidt i forbindelse med behandlingen af det her lovforslag at redegøre for planen, for den er stor og omfattende, men som jeg sagde allerede i mit første indlæg, er vi ikke modstandere af, at der føres et godt og effektivt tilsyn med området her, tværtimod. Men vi er imod en generel ministerbemyndigelse til at kunne opkræve gebyrer herfor. Ministeren har bemyndigelsen i den eksisterende lov, når det drejer sig om en specifik kontrol. Vi er imod den generelle bemyndigelse.

Hvad skal det i øvrigt kunne føre til? Det er jo et dårligt princip. Tænk sig, at man laver en aftale med en branche med en pistol liggende rygende på bordet. Den har gyldighed i 5 år. Hvis man kommer tilbage og skal have den fornyet efter 5 år og ikke vil gå med til en given forhøjelse f.eks., hvad så? Bliver man så udsat for en ekstra kontrol, for en specifik kontrol? Kan man ved at forhøje det aftalte beløb købe sig til mindre kontrol, mindre tilsyn? Det er et besynderligt princip, som vi ikke støtter.

Kontrollen skal være god og effektiv, men den skal ikke være generelt finansieret af branchen selv.

Henriette Kjær (KF):

Med risiko for at skuffe hr. Søren Kolstrup og andre må jeg sige, at jeg synes simpelt hen,

det her forslag er yderst pudsigt, meget ejendommeligt.

For det første er jeg modstander af en tilsynsmodel, som der her er lagt op til, og for det andet fatter jeg ganske enkelt ikke, hvorfor ministeren fremsætter lovforslaget, slet ikke efter at have læst Finansministeriets hørings svar, hvor man ligeledes undrer sig over, at miljøministeren fremsætter lovforslaget, da man tilsyneladende var blevet enige om at lade det udgå af regeringens lovkatolog. I Finansministeriet forstår man ikke, ligesom vi i Det Konservative Folkeparti heller ikke forstår det, hvad baggrunden for ønsket om en frivillig aftale er. Og det er jo i hvert fald ikke branchen, der har ønske om en aftale om tilsyn. Det kan vi tydelig læse ud af de andre hørings svar.

Det med frivilligheden i forhold til branchen er, så vidt jeg kan se, noget, der går ud på, at branchen frivilligt skal betale ved kasse 1. Branchen må ikke bruge det, at den bliver kigget grundigt efter i kortene, i markedsføringsøjemed. Den må ikke have indflydelse på, hvordan indtægterne for aftalen skal anvendes. Den må faktisk ikke andet end at hive tegnebogen op af lommen og betale.

Det kan godt være, at miljøministeren vurderer, at der er behov for et skærpet tilsyn, men den model, der her er lagt op til, kan vi på ingen måde medvirke til bliver en realitet. Så må ministeren udbygge Miljøstyrelsens kemikalieinspektion eller lave aftaler, som jeg kan forstå man har lavet med kosmetikbranchen, der åbenbart frivilligt bidrager med 3 mio. kr. årligt til tilsynet.

I Det Konservative Folkeparti vil vi ikke afvise, at der kan være behov for et mere effektivt tilsyn, og vi vil meget gerne indgå i konstruktive forhandlinger om, hvordan vi får det ført ud i livet; men det burde ministeren have taget op under finanslovforhandlingerne, hvis ministeren mener, at et af hans tilsyn har for få ressourcer.

Så endnu engang nej til dette, men ja til, at vi sætter ind på andre allerede etablerede områder.

Anne Baastrup (SF):

Da mit partis ordfører, fru Anni Svanholt, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne fremføre følgende:

En ministerbemyndigelse som foreslået og med de forudsætninger, der nævnes i kommen-

tarerne til lovforslaget, kan SF i udgangspunktet støtte med følgende kommentarer:

En opprioritering af kemikalietsynet har længe været tiltrængt, og SF har i flere år generelt og i forhold til konkrete eksempler påpeget dette. Det er derfor glædeligt, at vi inden for det seneste års tid har kunnet konstatere en forstærket indsats, eksemplificeret ved, at der er tre gange flere overtrædelser i 1997 og dobbelt så mange indberetninger sammenlignet med 1996.

Eksemplet siger to ting, ud over at der sker overtrædelser. Der er behov for forøget kontrolindsats. Det er tilsyneladende ligesom med grundvandet: jo mere der analyseres for, jo mere findes der. I grundvandet er det for sent at gøre noget ved det, men kontrol og efterfølgende sanktioner kan virke forebyggende. Det koster ressourcer at finde synderen, og fordoblingen af indberetningerne vidner samtidig om en forøget bevidsthed om problemet med farlige kemikalier i de produkter, vi køber og omgiver os med. Folk er ganske enkelt mere bekymrede end tidligere.

SF finder det rimeligt, at branchen selv finansierer kontrollen. Dette er helt i tråd med den forståelse, der også er ved at brede sig i EU, af at industrien skal ind og tage et større ansvar også økonomisk for det offentliges kontrol og godkendelsesordninger.

Generelt mener SF, som vi har foreslået tidligere, at farlige stoffer, uønskede stoffer og uvurderede stoffer bør pålægges en differentieret afgift med henblik på finansieringen af offentlige opgaver, forskning og udvikling og støtte til grøn omlægning af forbrug og produktion. Frivillige aftaler skal ikke forhindre en sådan udvikling, men supplere den.

SF vil se meget positivt på forslaget under udvalgsbehandlingen.

Svend Aage Fauerholdt (DF):

Lovforslaget, som vi behandler her, tager udgangspunkt i, at tilsynet med kemiske stoffer og produkter helt eller delvis skal finansieres af brancheorganisationerne selv.

En præcisering i lovforslaget vil være ønskelig. Hvilke kategoriområde og fareklasse er det? Særlig de mindre brancheforeninger, som ikke fungerer som arbejdsgiverforeninger, vil med forslaget blive pålagt urimelige omkostninger til administration og et ansvar, der går ud over, hvad der i almindelighed kan forlanges af mindre brancheforeninger.

Ligeledes synes det ikke rimeligt, at mindre brancheforeninger pålægges unødigt administration og omkostninger til fordeling og opkrævning af beløb på medlemmernes regning; det er reelt medlemmernes ansvar.

Dansk Folkeparti er yderst betænkelig ved den manglende oplysning om realitetshensynet bag lovændringen og herunder især, hvorledes denne vil blive udmøntet i praksis. Vi kan kalde lovforslaget en 3 mio. kr.s-lov, som rammer en bestemt branche. Dansk Folkeparti kan ikke støtte lovforslaget.

Ebbe Kalnæs (CD):

Forslaget her oplever jeg som et meget forunderligt forslag.

Formålet er at styrke det eksisterende tilsyn med kemiske stoffer, og det er selvfølgelig en god ting. Jeg vil heller ikke afvise, at man kunne enes om, at en finansiering skulle omlægges, sådan at det skulle finansieres af branchen med tilsyn. Men det, det ligesom lægger op til her, er, at der er et eksisterende tilsyn, og nu vil man ud og lave frivillige aftaler om at lave et forbedret lag.

Det kan da være rigtigt nok, men når vi så går ned argumentationen af, hvordan det skal udmøntes, hvordan man skal leve med det til daglig, er det noget med, at branchen selvfølgelig ikke skal bestemme, hvad der skal undersøges for, og hvem der skal undersøges hvornår osv. – det være sig indlysende, for så bliver det jo ikke nogen kontrol, hvis de havde indflydelse på det – men de skal indgå en frivillig aftale, enes om at betale et beløb fælles.

Og så står der oven i købet også, at de ikke på noget tidspunkt skal kunne bede om en redegørelse eller få en belysning af, hvordan pengene er brugt. De skal heller ikke, selv om de indgår en frivillig økonomisk aftale for at forbedre kontrollen på deres område, have nogen mulighed for bare at kunne gennemskue, om den også er forbedret, eller om den bare har byttet den eksisterende ud og altså bare er en ny finansiel skatteordning.

Jeg synes, det er en nedladende facon. Jeg synes, det er en tendens, som er ubehagelig, at man i det offentlige, i styrelser osv. siger: Indgå en frivillig aftale med os og betal et beløb. Jeg kan ikke rigtig forstå, hvordan man sådan skulle kunne forhandle sig frem til et eller andet. Er det et spørgsmål om, hvem der vil spytte mest eller mindst i kassen?

Men det afgørende er, at når man så laver det ekstra lag af kontrol, det forbedrede miljøtilsyn, kan man ikke som brancheorganisation, der yder frivilligt, få så meget som den mindste garanti for, at man får en belysning af, om der er lavet en ekstra indsats, og hvordan pengene er brugt. Det er jo ikke frivillige aftaler. Det er ikke et rimeligt bytteforhold, hvis man lægger op til noget, der hedder frivillige aftaler. Så kald det noget andet.

Som jeg understregede i starten, skal jeg da ikke afvise, at man i en almindelig omlægning i samfundets måde at have sin struktur på kunne finde ud af, at den kontrol skulle betales af den branche, det drejer sig om. Branchen er selvfølgelig også interesseret i det.

Der står også, at man ikke må markedsføre sig med det, underforstået at hvis man i en brancheorganisation går ind og virkelig satser her, må man ikke skrive: Vi har en aftale osv. om ekstraordinær miljøkontrol. Men i det øjeblik man f.eks. efter et 5-års-forløb ville sige: Det er vi ikke tilfredse med, vi trækker os ud, så vil jeg garantere for, at der er nogen i ministeriet eller blandt de politiske partier, der vil markedsføre negativt den modsatte vej og sige, at den dér forfærdelige branche vil ikke engang betale for kontrol. Den har altså noget at skjule.

Jeg synes, at det her lovforslag er forunderligt. Ikke fordi der er noget galt i den øgede kontrol, ikke fordi der kan være noget galt i, at man samarbejder om det, men man må altså, hvis man vil forbedre kontrollen i fællesskab som noget positivt og som sikring af befolkningens sundhedstilstand osv., optræde som mere ligeværdige parter, hvis man taler om forhandling og frivillighed.

Vibeke Peschardt (RV):

Det siger sig selv, at Det Radikale Venstre støtter det forslag her, som vi synes er et glimrende forslag.

Så vil jeg lige sige lidt om frivillige aftaler. Jeg synes godt, at man kan spørge om, hvad alternativet er til en frivillig aftale. Ja, det er jo faktisk, at der bliver lovgivet på området. Og da man undgår det ved at lave en konstruktion som denne her og på den måde fremmer virksomhedernes og branchernes egne interesser i at få skærpet tilsyn og hermed også en vejledning, så synes vi, det er et glimrende forslag. Og vi vil gerne støtte det.

Søren Kolstrup (EL):

Den socialdemokratiske ordfører karakteriserede det her forslag som harmløst. Enhedslisten er meget enig i den karakteristik.

Det er et forslag, som siger, at vi må styrke det eksisterende tilsyn, herunder også tilsynet med kosmetiske projekter. Og det sidste er vi enige i; det er vigtigt. Der skal indgås aftaler med private brancheorganisationer, og der står, at de skal påtage sig et medansvar. Det er meget svært at være modstander af det her forslag, og Enhedslisten vil gerne overveje at støtte det.

Når det så er sagt, må vi også sige, at det på ingen måde er tilstrækkeligt, at initiativer på kemikalieområdet skal tage udgangspunkt i frivillige aftaler med dem, der tjener pengene på at overhælde danskerne med tonsvis af uønskede og farlige kemikalier. Man risikerer, at det her forslag slet ikke kan leve op til hensigten, fordi det ender i en lang række trakasserier. Men o.k., hvis det skulle medføre noget positivt, som den socialdemokratiske ordfører tror, kan vi da ikke være modstandere af det. Det er bare ikke tilstrækkeligt, og derfor skal der ske noget andet og mere.

Hovedproblemet er, at vi står over for en virkelighed, som desværre slet ikke er blevet omtalt i dag, nemlig at omfanget af produkter med uønskede kemikalier stiger hver eneste dag både i bredden og i dybden, hvor der bliver flere produkter med kemikalier, og hvor der rent faktisk bliver taget flere kemikalier i brug. Der importeres f.eks. på kosmetikområdet for omkring 2-3 mia. kr. produkter, som er spækket med uønsket kemi, produkter, som man må døje med for at bruge dem, og det kan på en brutal måde gå ud over ens skønhed.

Det springende punkt er derfor: Hvad gør vi i forhold til denne brutale virkelighed? Enhedslisten vil foreslå, at man i forbindelse med det her forslag drøfter tre vigtige strategier.

Den første er, at vi etablerer en produktion af økologiske nonfoodprodukter, som især er realistisk at sætte hurtigt i gang på kosmetikområdet, som her er omtalt, men også inden for vaskemidler, maling, shampoo osv. Den anden er, at man giver de ansatte på arbejdspladserne nogle reelle substitutionsmuligheder. De har i dag nogle formelle muligheder, men at gøre dem reelle og udskifte uønskede stoffer med ønskede stoffer vil være vigtigt.

Og den tredje er, at forbrugerne får en langt større magt i denne her sammenhæng med styrkede anmeldelseskrav og varedeklARATIONER,

som skal oplyse om indholdet af uønskede kemikalier i almindelige dagligvarer samt øgede krav til forurenede virksomheder ved miljøgodkendelser.

Vi tror på, at især en produktion af økologiske nonfoodprodukter kan slå flere fluer med ét smæk: Man kan udfase uønskede kemikalier, vi kan spare penge på orienteringen af alle de problemer, der er i forbindelse med uønskede kemikalier, og så kan vi for øvrigt også spare en masse penge på importen. Vores strategi, kan man sige, er en importlet strategi.

Jeg håber, at vi i forbindelse med det her forslag kommer til at drøfte nogle egentlige initiativer, der er præcise og målrettede, og som for øvrigt ikke koster nogen penge, men som måske ændrer lidt på magtforholdene i samfundet.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg forstår, at hr. Søren Kolstrup er positiv over for forslaget, men alligevel har nogle betænkeligheder, nemlig betænkeligheder ved, at ministeren skal kunne indgå aftaler med private brancheorganisationer.

Jeg savner i og for sig lidt konsekvens og lidt plan hos Enhedslisten på miljøområdet. Er det magtstrukturerne i samfundet, som hr. Kolstrup var inde på, er det kapitalens bevægelighed, der er ledetråden i sagen, eller er det miljøet og hensynet til menneskers og dyrs sundhed?

Var det f.eks. ikke Enhedslisten, der stemte for en pesticidafgift, som var af en sådan art, at den gik på prisen og ikke på produktet? Var det ikke Enhedslisten, der stemte for, at det faktisk i det praktiske liv ikke kunne betale sig at bruge miniriskmidler, men derimod mere belastende midler for miljøet, fordi de var billigere og dermed mindre afgiftsbelastende?

Hvor er planen for miljøet?

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg forstod på hr. Søren Kolstrup, at forbrugerne skal have mere magt, mere indflydelse, være mere bestemmende, og at forbrugerne skal have mere oplysning. Det synes jeg er fint.

Kan man forestille sig, at hr. Søren Kolstrup på Enhedslistens vegne vil dristige sig helt derud, at forbrugerne også skal kunne se, hvor meget et middel belaster miljøet, eller er det at gå for langt? Jeg tænker på, at andre lande, hvilket hr. Kolstrup jo tit overhører, jo allerede har været inde og kigge på et belastningsindeks. Kan

man forestille sig, at vi med Enhedslisten i hånden virkelig tør tage skridtet helt derud, at forbrugerne også skal kunne se, hvor meget et middel belaster naturen, eller er det alligevel at gå for langt i forhold til, hvad forbrugerne skal have indflydelse på?

Det andet, jeg vil spørge om, er: Er hr. Søren Kolstrup enig i, at det ville være en god idé, hvis vi indrettede pesticidafgiften sådan, at de mest miljøvenlige midler betalte i hvert fald ikke mere end de mere miljøskadelige, men helst også mindre? Er hr. Søren Kolstrup enig i det?

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Ja, nu bliver det jo så til en almen diskussion om miljø, men jeg skal gerne svare Venstre. Jeg kan oplyse, at Enhedslisten ikke ønsker en differentieret pesticidafgift. Vi vil ikke være med til at retfærdiggøre, at der er nogle stoffer, der skulle være ufarlige inden for pesticiderne. Vi ønsker dem helt udfaset.

Det andet spørgsmål, der rejstes, var spørgsmålet om et belastningsindeks. Enhedslisten har tidligere tilkendegivet, at vi ikke tror på belastningsindekset. Det har en lang række uigenkuelige mellemregninger. Men hvis vi kan blive enige med Venstre om klare deklamationer, hvor der står, hvad der rent faktisk er uønsket, og hvis vi kan blive enige om en udfasning, jamen så er der måske på underfundig vis alligevel en tynd fællesnævner dér. Men vi vurderer, at belastningsindekset bare skaber en mystifikation over for forbrugerne.

Der blev fra hr. Kim Andersen rejst spørgsmål om vores holdning til afgiftsstrategien over for, at man siger, at nu skal de ansatte og forbrugerne have bare en lille bitte smule mere indflydelse. Her er vi generelt optaget af den strategi, der hedder, hvordan man kan sikre, at de ansatte får en reel substitution. Det er en af vores hovedstrategier. Når vi så kommer til spørgsmålet om afgifter, har vi altid sagt, at afgiften i sig selv ikke løser et problem. Det afgørende er, hvad man målrettet bruger provenuet til, nemlig til investeringer i noget, der ikke er giftigt.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg forstod på hr. Søren Kolstrup, at det der med pesticidafgifter er noget skidt, fordi det legaliserer ligesom, at man har pesticider. Hvor-

for har hr. Søren Kolstrup så sørget for, vi fik afgift på pesticider?

Jeg forstår så, at hr. Søren Kolstrup får store problemer, når man over for forbrugeren begynder at gøre det sådan, at hvis forbrugeren vælger det meget miljøvenlige, skal forbrugeren ikke betale så meget, som hvis forbrugeren vælger det meget miljøskadelige. Det er svært at forstå det her.

Hvis hr. Søren Kolstrup vil gå ned i en forretning, kan han finde ud af, at han kan købe et middel til bekæmpelse af lus, der koster omkring 600 kr. Det har den egenskab, at det ikke slår mariehønsene ihjel. Han kan også købe et andet miljømiddel til måske 250 kr., som slår både mariehøns og lus ihjel. Med hr. Søren Kolstrups og Enhedslistens forslag til pesticideafgift er det sådan, at den forbruger, der måtte ønske at bruge det mere miljøvenlige middel, bliver også ekstra hårdt belastet af større afgift, hvorimod den, der tager det mere miljøskadelige, slipper i afgift. Se, det er Enhedslistens miljøpolitik. Det er svært at forstå.

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg skal lige gøre opmærksom på, at det er lovforslaget om privat finansiering af tilsyn, der er til behandling, og ikke pesticideafgifter. Ønsker hr. Søren Kolstrup ordet? Så er det hr. Thorkild B. Fransgaard.

Thorkild B. Fransgaard (FP):

Jeg skal forsøge at forholde mig til det lovforslag, vi behandler her. Lovforslaget drejer sig om, at ministeren skal have mulighed for at kunne indgå aftale med branchevirksomhederne, om de vil være med til at betale for en ekstra kontrol, i det her tilfælde er der tale om kosmetikbranchen.

I første omgang, når man læser sådan et forslag, så tænker man, at det er en god idé. Men når man går videre ind i det, går det jo hurtigt op for en, hvis jeg må bruge det udtryk, at det, der er tale om, jo ganske enkelt er, at der åbnes for en ventil, så der kan opkræves nogle flere afgifter.

I Danmark er det sådan generelt, at der betales mange grønne afgifter. Der betales mange gebyrer, hvis vi ser det hele under ét, og derfor vil det for mig at se virke forkert, at man nu åbner for den ventil, at man skal til at forhandle med nogle brancher om, at de yderligere skal være med til at medfinansiere en skærpet kontrol.

Vi har kontrol på alle områder, og hvis den ikke er god nok, er det det offentlige, der må sørge for at rette op på det. Det kan ikke være virksomhederne. Det er det offentlige, der forlanger den kontrol. Det er også det offentlige, der har ansvaret for, at der bliver udført en rigtig kontrol. Derfor kan det her ikke være rigtigt. Samtidig må man sige, at der heller ikke er en ligestilling mellem det offentlige og den brancheorganisation, der nu er tale om, for den brancheorganisation får ingen indflydelse på, hvor stort kontrolniveauet skal være, og hvad der skal kontrolleres. Det er noget, der bestemmes af det offentlige. Sådan skal det også være, men så kan det ikke være rigtigt, at man samtidig går ud og bede brancheforeningen, i det her tilfælde kosmetikvirksomheden, om at være medbetalende.

Det er en yderligere mulighed for at opkræve nogle afgifter, der åbnes for her, og det kan vi selvfølgelig ikke stemme for.

Ole M. Nielsen (KRF):

Det er nok muligt, at sagerne får et lidt større omfang i dag, end de måske er berettiget til, men det skal jeg ikke kunne sige. Jeg må indrømme, at jeg fattede heller ikke den her sag i aftes, selv om jeg ikke på det tidspunkt var blevet slet så træt. Der var jeg ikke kommet til L 134 endnu. Så jeg var lidt mere oplagt, da jeg skulle vurdere den her. Men jeg må indrømme, at jeg forstod det ikke.

Nu kan jeg forstå sådan i den uformelle snak, vi har hernede, at det faktisk drejer sig specielt om kosmetikindustrien, hvor det allerede ligger en aftale, som man mangler lov hjemmel til at føre ud i livet. Det kan da godt være, at det har ændret lidt ved min holdning, men på den anden side er det her jo ikke en lex kosmetikindustrien. Det er jo et lovforslag, som giver lovgrundlag til at gå ind og lave frivillige aftaler med en række brancheorganisationer.

Her er det, jeg spørger: Hvori består frivilligheden? Nu kan jeg forstå, at her har man stort set en aftale på plads, men hvori består frivilligheden ellers, undtagen for ministeren altså, til at gå ud og lave aftalerne? Er det ikke en pistol, de får for brystet?

Så har jeg i øvrigt en lille smule imod, at det er brancheorganisationerne. Jeg har ikke noget imod, at brancherne kommer til at betale, for det er forbrugerne, der skal betale for showet i den sidste ende. Det synes jeg er helt udmærket. Men med dette med, at det er brancheorga-

nisationerne, risikerer man jo, at folk melder sig ud af brancheorganisationerne for at blive fri for at betale. Brancheorganisationer kan da selvfølgelig være noget ondskab, men i al almindelighed mener jeg, at de er gode, fordi de er med til at skabe en vis justits inden for de forskellige brancher. Og her kan man jo risikere, at det er de forkerte, der melder sig ud, og som ikke betaler. Det synes jeg i sig selv er et problem, også for organisationerne.

Jeg er helt enig i, at det er absolut påkrævet med en øget kemikaliekontrol og måske især med kosmetikbranchen. Det er det uden tvivl. Jeg tror, der findes mange forskellige stoffer, som vi skal være på jagt efter. Men jeg mener, at den her måde at skaffe penge på også er lidt af et problem, fordi man til stadighed udvider sit budget i de forskellige organisationer inden for miljøsystemet. Det kunne jo være, hvis det ikke var slet så let at skaffe finansiering, at man så kunne omprioritere lidt og nedprioritere nogle andre steder.

Hvornår holder det i øvrigt op igen? Man bygger hele tiden noget nyt på. Bliver der nogen sinde fjernet noget, som ikke er så vigtigt længere?

Jeg har været kritisk over for det her. Det er da muligt, at jeg kan overtales til at se fornuften i det. Det vil vise sig under udvalgsbehandlingen.

Så undrer jeg mig i øvrigt over, at man udsender spørgsmål til ca. 60 høringsberettigede. Nej, det er fint, man gør det, men man får kun svar fra 20, hvoraf de fleste, der svarer, er offentlige styrelser og institutioner. Så er der et fra Malene Risbjerg Olsen. Jeg sad og undrede mig lidt over, hvorfor hun var høringsberettiget, og så så jeg, at nej, det var ikke Malene, det var Maiken Johansson, der var høringsberettiget. Det kunne jeg heller ikke forstå. Hvorfor var hun høringsberettiget? Så står der sandelig en linje længere nede, at det er Veterinær- og Fødevarerdirektoratet. Det skal altså ikke komme miljøministeren til skade, at de har således styr på deres ting. Men når man kan sende et hørings svar som en e-mail med Malene eller Majken som afsender, så synes jeg simpelt hen, at formalia efterhånden er blevet lidt forfladgede. Men det må nogle andre tage op og gøre lidt ved.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg må indrømme, da vi skulle behandle de to forslag i dag - det ene var en genfremsættelse

fra sidste år, hvor der var et klart flertal for det, men hvor to af de vigtigste forslag var puttet ud til et særligt udvalgsarbejde, og så det her forslag - var det min vurdering, at det ville blive en af de fredeligste og mest kortfattede debatter, vi havde her i Folketinget om miljøområdet. Men man kan jo tage fejl.

Jeg må indrømme, at jeg har betragtet dette som et af de mest fornuftige, mest uskyldige forslag, man kunne forestille sig. Tænk, at det kan give anledning til så mange negative kommentarer fra borgerlig side. At Venstre kommer med dem er måske udtryk for automatpiloten, men at andre normalt fornuftigt tænkende mennesker reagerer, som de gør, er kommet helt bag på mig. Jeg må selvfølgelig tage ansvaret for de efter min mening klare misforståelser om, hvad der er meningen med det her forslag.

En af de største miljøudfordringer i vores tid er anvendelsen af tusindvis - tusindvis - af kemiske stoffer, hvis direkte virkning knap er kendt, hvis langsigtede virkninger ofte er ukendte, hvis nedbrydningsstoffer er ukendte, og hvor samvirke mellem forskellige kemiske stoffer er ukendt.

Der er ingen tvivl om, at det stigende kemikalietryk udgør et af de alvorligste miljøproblemer i vores samfund. Hvis det skal løses, skal der sættes ind først og fremmest globalt og internationalt og inden for det europæiske samarbejdes rammer. Jeg har da også netop i dag fremlagt en strategi på kemikalieområdet, hvor det internationale spiller en afgørende rolle.

Det er dernæst vigtigt at styrke branchens, industriens, ansvar i forbindelse med det store kemikaliespørgsmål. Det er urealistisk, for ikke at sige naivt, som nogle ordførere her i dag siger, at spørgsmålet om kontrol med kemikalier og kvalitet af kemikalier er myndighedernes ansvar, at det skal myndighederne klare, og at det skal skatteyderne betale for. Så bliver den opgave ikke løst.

Vi er nødt til og give industrien et ansvar. Det gælder også de enkelte brancher, og det gode i Danmark er, at brancherne faktisk er optaget af at løfte det her ansvar. Den danske kemiske industri adskiller sig generelt fra sine internationale samarbejdspartnere ved en meget positiv holdning til miljøet og en meget stor ansvarlighed.

Kosmetikbranchen, som har givet anledning til det her forslag, er jo ikke omfattet af den kemiske industri. Langt de fleste produkter er i øvrigt importeret og har jo af gode grunde ikke

den farlighed, der gør, at man normalt vil sige, at de hver især udgør et miljøproblem.

Problemet for kosmetikbranchen er imidlertid, at nogle af de sminker og sæber osv., der anvendes, faktisk indeholder stoffer, som kan udgøre en betydelig risiko for mennesker, og der har været uhyggelige sager på det her område, som har belastet hele branchens renommé og skabt betydelig usikkerhed hos folk. Derfor er det naturligt for dem at ønske en bedre samfundsmæssig kontrol, også måske af nogle af de mere marginale importører, der er.

Vi har haft samarbejde med denne branche, og der er indgået en aftale om at styrke samfundets tilsyn på det her område, som er virksomhedernes eget ansvar, som en service for virksomhederne, kan man sige, eller en hjælp til branchen, finansieret af branchen selv, og – som hr. Ole M. Nielsen siger – dermed altså også af forbrugerne selv.

Problemet er bare, at en sådan aftale om medfinansiering af løsning af en opgave savner hjemmel i den eksisterende lovgivning. Det eneste, det her forslag gør, er at give hjemmel for, at denne branche, som selv har ønsket det, og andre brancher, der måtte ønske det, kan bidrage til løsning af de alvorlige problemer med kemikalier ved at give en medfinansiering.

Så er der dem, der spørger: Jamen kunne I ikke bare have klaret det ved finansloven? Alle, der har fulgt finanslovforhandlingerne, ved, at styrelserne bredt i Folketinget har været udsat for ønsker om nedskæringer af indsatsen. Alle har samtidig det ønske, at vi på bestående forvaltningsområder øger effektiviteten: hurtigere besvarelser, hurtigere og grundigere behandling af spørgsmålene. Partierne har bestandig ligesom det store, store flertal af befolkningen et ønske om at styrke indsatsen på miljøområdet. Alle disse ting går altså ikke sammen, medmindre vi er lidt kreative med hensyn til finansieringen, sådan som det her lovforslag er udtrykt for.

Det er fuldstændig ukontroversielt for mig, at vi prøver at skabe større tryghed, når det drejer sig om kosmetik. Vi bruger jo ikke kosmetik for at ødelægge vores helbred. Vi bruger kosmetik for – ja, for at have det bedre med os selv og gøre et bedre indtryk på vores omgivelser, end vi ellers gør. Det skal vi selvfølgelig kunne gøre på en fuldstændig betryggende måde, og en af vejene til at opnå denne tryghed er, at vi får en bedre kontrol, og det vil myndighederne meget gerne medvirke til.

Jeg vil derfor påtage mig det fulde ansvar for, at forslaget er udtrykt på en sådan måde, at det har kunnet give anledning til så mange misforståelser. For det er i virkeligheden det mest uskyldige, det mest positive forslag; det er det, jeg til hverdag plejer at kalde 2 + 2 = 4-forslag. Men det har altså ikke været udtrykt på denne måde, og det vil jeg selvfølgelig råde bod på undervejs under udvalgsbehandlingen. Jeg er overbevist om, at når vi er færdige med det hele, vil vi selvfølgelig også kunne blive enige også om det her forslag.

Jeg påtager mig det fulde ansvar for, at tingene har været udtrykt på en sådan måde, at det har kunnet give anledning til misforståelse, men det synes jeg ikke den gode tanke skal undgælde for.

Kim Andersen (V):

Jeg vil gerne sige til miljøministeren, at det er altså ikke udtryk for, at Venstre har slået automatpiloten til, eller at vi er sure eller tvære, når vi ymter lidt i denne sag, men der er nogle helt fundamentale spørgsmål, vi savner svar på.

Vi er helt med på ministerens dejlige sang om behovet for øget kontrol og et effektivt tilsyn for at undgå alle disse rædsler, som denne her branche, herunder specielt kosmetikbranchen, kan udvise. Det er vi helt, helt, helt med på, vil jeg sige til ministeren.

Det, vi ikke er helt med på, er en generel bemyndigelsesbestemmelse, der gør, at ministeren her får en skatte- og afgiftsskrue, så han kan dirigere provenuet hen til det, han måtte finde for godt.

Jeg vil gerne have ministerens reaktion og svar på – hvis ministeren hører efter – hvad det er, Finansministeriet skriver i sit høringssvar af 13. november.

Her fremgår det på side 1, ad afsnit 1, at finansministeren beder om, at ministeren redegør for, hvad det er, man vil med det her lovforslag. Der kan jo i dag indgås frivillige aftaler. Hvis det er noget, brancheorganisationen ønsker, skal det fremgå af lovforslaget. Det gør det ikke. Kan det skyldes, at det i virkeligheden ikke er brancheorganisationerne, herunder kosmetikbranchen, som ønsker, at man indgår sådanne aftaler?

Ministeren har allerede i den nuværende lov mulighed for at indføre gebyrer for specifikke kontrolopgaver; det har han ifølge lovens § 32 b. Nu vil han have en generel bestemmelse. Jeg er meget enig med Kristeligt Folkeparti

ordfører, hr. Ole M. Nielsen, når han spørger, hvad al den snak om frivillige aftaler i virkeligheden indeholder. Hvor megen frivillighed er der i det, når det, ministeren vil have hjemmel til, er at have en pistol liggende på bordet, et redskab til at tvinge brancherne ind i en bestemt gebysrats? Så er det jo ikke frivillighed, så er det tvang og trusler, det drejer sig om, og det er det, ministeren vil have hjemmel til.

Det er det, der gør, at der ikke er tilstrækkelige retsgarantier for brancherne og virksomhederne i det her lovforslag. Det er derfor, Venstre opponerer; det er ikke, fordi vi har slået autopiloten til eller er sure. Det er, fordi det her ligger os på sinde ud fra et miljøpolitisk synspunkt og ud fra et retssikkerhedsmæssigt synspunkt.

Henriette Kjær (KF):

Jeg er enig i, at det ikke alene er en myndighedsopgave at føre tilsyn; branchen har selv et stort ansvar, meget stort endda.

De brancher, der er gode til at holde brodne kar ude, bliver underlagt mindst lovgivning, og de klarer sig også bedst.

Men når nu kosmetikbranchen åbenbart mener, at den ikke selv kan løse nogen problemer og vil have hjælp af ministeren, så mener jeg ikke, at det skal gå ud over andre brancher. Så må man sammen med branchen og de her 300 mio. kr. kunne skruer en model sammen, der ikke kræver en lovændring.

Jeg kan simpelt hen heller ikke forstå det, så man har ikke forklaret godt nok i det her lovforslag, hvad sigtet egentlig er. Jeg mener ligesom Kristeligt Folkeparti heller ikke, at man kan lave en lex kosmetikbranchen, der så vil få meget vidtgående konsekvenser for andre brancher, der faktisk godt kan løse deres problemer, og hvor tilsynet fungerer effektivt.

Der står jo også i bemærkningerne til lovforslaget, at tilsynet vil blive udført hos både firmaer, som betaler for tilsynet, og hos de firmaer, som står uden for en frivillig aftale og dermed ikke betaler for tilsynet. Jamen, hvor er frivilligheden så henne? Så er der jo nogle, der ikke er med i en frivillig aftale, som bliver ramt af det. Så ophører frivilligheden, og det er vi jo så imod.

Så er der også hele lovforslagets tekst. Der omtales privat finansiering af tilsynet og den frivillighed, der er lagt i det. Det er jo på skræmt, det er jo ikke dét, det går ud på. Der er jo tale om, at ministeren her ønsker at have et

instrument, hvormed han kan gå ind og skærpe tilsynet og få det finansieret af branchen.

Ebbe Kalnæs (CD):

En af fordelene ved at drøfte de her sager med miljø er, at holdningen på området jo kan bruges til hvad som helst.

Jeg vil gerne en gang til understrege over for ministeren, at selvfølgelig ønsker vi, at der er et ordentligt tilsyn. Jeg tror også, at det er en god idé, at det bliver bedre. Men når så ministeren argumenterer for, at nu skal vi det ene og det andet, med de der tusinder af stoffer og alle de problemer, vi ikke kender osv., må jeg sige, at ja, det er klart. Men der er jo også en tendens, må jeg understrege, i miljøpolitikken til, at vi sådan bare kører derudad. Vi ved jo godt, at der er de stoffer, vi ikke kender, men nu var det ministeren selv, der kom ind på det.

Så vidt jeg husker, er der ca. 230 flygtige stoffer i kaffe, og det er kun ca. 20 af dem, vi kender, men for dem, vi kender, er grænseværdien stort set kun en kop, mens vi på andre områder skal drikke 800 l vand om dagen eller noget i den retning for at nå grænseværdien. Jeg ved i hvert fald noget, der er endnu værre, og det er Kings, Queens eller sådan noget, og det dalrer vi derudad med. Det afgørende er, at vi ikke, hver gang vi vil have en lille detalje igennem i denne sammenhæng, bare kan nævne de der 1.000 stoffer, og så må alle bøje sig.

Det, der er problemet i det her, er, at det er noget mismask. Der er tale om frivillighed, og det er der alligevel ikke. Hvis ministeren skal forhandle en frivillig aftale på baggrund af det her, og det er gledet glat igennem, kan han sige: Ja ja, nu må I altså arte jer, jeg har hele Folketinget i ryggen. Det er ikke en måde at lave love på at kalde det helt frivilligt.

Derudover, og det var det, jeg understregede før, er det vigtige ånden og holdningen i den måde, offentlige myndigheder efterhånden taler på. Selvfølgelig skal de ikke bestemme, hvem der skal kontrolleres og for hvad. Men det understreges ligefrem, at de i øvrigt heller ikke skal gøre sig nogen tanker om, at deres frivillige bidrag overhovedet er blevet brugt til en forbedring på deres brancheområde, ikke bare på brancheforeningens område, men på hele brancheområdet.

Det er væsentligt, vil jeg sige til ministeren, at vi får en anden holdning her, hvis vi skal bidrage til at prøve at trække noget lignende igennem.

Søren Kolstrup (EL):

Miljøministeren nævnte, at der skal gøres noget internationalt, der skal gøres noget på EU-plan, og der skal gøres noget branchevis, for at vi kan få afskaffet en lang række af de uønskede stoffer.

Men der var dog ligesom et niveau, der manglede, og det var det nationale niveau. Hvordan kan vi sikre os, at vi får nogle lovforslag, der yderligere går systematisk i gang med en udfasning af de uønskede stoffer, som Miljøstyrelsen jo har oplyst? Det er jo ikke så mystisk, som hr. Ebbe Kalnæs gør det til, og derfor tror jeg, at det ville være rart, hvis vi var nogle herinde, der kunne blive enige om et virkeligt modstykke til de borgerlige partier. Så havde de jo virkelig for alvor noget reelt at være i opposition til, for herregud, det her lille forslag er jo så harmløst.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Vi fremlægger i dag en samlet kemikaliestrategi, som indeholder en lang række initiativer på nationalt plan, og vi vil meget gerne samarbejde med hr. Kolstrups parti, som jeg ved forbereder adskillige initiativer på det her område, ligesom vi gerne vil samarbejde med andre partier om en øget national indsats.

Det her vedrører kun det hjørne, der har at gøre med tilsyn. Der bliver ikke skatteydermidler nok til at klare tilsynsopgaven på kemikalieområdet i fremtiden. Derfor er det rimeligt, som hr. Ole M. Nielsen også siger, at de mennesker, der bruger disse produkter, og som har brug for en øget tryghed på området, er med til via priserne at betale for dette, og det sker gennem deres brancheorganisation.

Jeg håber, selv om hr. Kalnæs igen var lidt højt oppe her til sidst, at vi kan snakke fornuftigt om tingene. Det er for ærgerligt, hvis en branche gerne vil have øget tilsyn, gerne vil stille penge til rådighed, har en betydelig folkelig opmærksomhed på det her område, at Folketingets flertal så skulle nægte staten mulighed for at modtage pengene. Jeg har meget, meget svært ved at se noget sådant for mig. Derfor vil jeg gøre meget ud af at forhandle. Jeg synes også, hr. Kim Andersen var noget mere konstruktiv i anden omgang, så lad os nu se, om det ikke kan lykkes.

Jeg vil endnu en gang gerne understrege over for Folketinget, at vi må have udtrykt os meget kluntest, når det her forslag har givet anledning til så mange misforståelser. Selv et så fornuftigt

menneske som fru Henriette Kjær har ikke fattet, hvad dette forslags perspektiver egentlig er. Det er vores skyld. Vi har simpelt hen ikke været gode nok til at formulere os.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

I mit seneste indlæg bad jeg ministeren om en kommentar til Finansministeriets høringssvar af 13. november. Der står på side 1, ad afsnit 1: »Det fremgår ikke af lovbemærkninger, hvad baggrunden for ønsket om indgåelse af frivillige aftaler er. Såfremt det er et ønske fra brancheorganisationernes side, bør det anføres. Endvidere bør det så vidt muligt fremgå, hvad årsagen til dette ønske er.« Det var fra Finansministeriets høringssvar den 13. november.

Nu får ministeren det til at fremstå, som om brancheorganisationerne, herunder kosmetikbranchen, står uden for døren med en pose penge, som de ikke kan komme til at aflevere, og at ministeren er ked af, at han ikke har mulighed for at tage imod dem. Samtidig redegør Finansministeriet for, at her er nogle principielle problemer, og det beder om, at der gøres rede for dem i lovforslagets bemærkninger.

Det er ikke sket. Hvis det er sket, vil jeg gerne bede ministeren om at fortælle mig, hvor i bemærkningerne det står, og jeg vil bede ministeren om i øvrigt at kommentere høringssvaret fra finansministeren.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det vil vi naturligvis meget gerne svare på under udvalgsarbejdet. Jeg synes nu ikke, det virker som sådan særlig tungtvejende indvendinger fra Finansministeriets side, men hvis hr. Kim Andersen føler, at der er behov for yderligere, så vil vi meget gerne uddybe det.

Vi lægger jo megen vægt på også at indvie Folketinget i diskussioner mellem forskellige styrelser osv. Vi tager de offentlige myndigheder med, og da der jo ofte vil være ideer fra en styrelse til at uddybe noget mere eller mindre osv., giver det selvfølgelig også Folketinget anledning til at stille et spørgsmål, som hr. Kim Andersen har stillet her i dag, og det vil jeg meget gerne medvirke til at vi besvarer.

Men jeg synes simpelt hen, at det er komisk, hvis vi ikke kan løse denne her opgave. Så jeg vil i hvert fald gøre, hvad jeg kan for at rydde misforståelser af vejen og finde en fornuftig løsning.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 130:

Forslag til lov om ændring af våben- og eksplosivstofloven.

Af justitsministeren (Frank Jensen).

(Fremsat 3/12 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Per Kaalund (S):

Den socialdemokratiske folketingsgruppe kan støtte dette lovforslag, sådan at vi får en skærpelse af kontrolordningerne. Der sker jo stadig væk en teknologisk udvikling også på våbenområdet, og de typer våben, som skal ind under loven nu – nogle signalvåben, nogle optisk elektroniske sigtemidler, lyddæmpere, en række knive, laservåben osv. – er vi enige i bør omfattes af våbenloven, således at besiddelse og anvendelse af disse våben eller andet udstyr kræver tilladelse.

Vi kan også støtte afgiftsforslaget forstået på den måde, at en våbentilladelse, der bortkommer og skal erstattes, får pålagt en afgift på 200 kr. mod 840 kr. ved første ansøgning, og at museers samlinger fritages for denne afgift. Lovforslaget indebærer også ændringer omkring udførelse af våben, og der er vi enige om, at det nu præciseres i loven, at militæret er undtaget, og tilsvarende bliver politiet også undtaget.

Vi er også enige i, at der må ske nogle administrative ændringer af reglerne dels om erhvervsmæssig handel med våben, dels om skydebaners indretning. Vi vil gerne se på eventu-

elle spørgsmål under udvalgsarbejdet og drøfte dem.

Vi kan anbefale.

Karsten Nonbo (V):

Ministeren skriver i sin fremsættelse, at det primære formål med lovforslaget er at skærpe våbenlovgivningen, og at det skal ske ved at inddrage signalvåben, kombinerede gas- og signalvåben, visse typer optisk elektroniske sigtemidler, lyddæmpere, knive osv. under våbenloven, alt sammen noget, som vi i Venstre i hvert fald ikke kan have noget imod.

Så vi kan godt støtte det fremsatte lovforslag, men jeg skal da ikke undlade at gøre opmærksom på et par bekymringer, jeg har, nemlig over hvordan vi rent praktisk udmønter det. Er det sådan, at man giver våbentilladelse, altså tilladelse til at besidde et magasin, specifikt til magasinet, eller giver man det specifikt til personen, der besidder det? Jeg kan godt se en masse administrative komplikationer i det. Det samme gælder med hensyn til lyddæmpere og sigtemidler. Det kan blive meget, meget omfattende.

Noget andet, der bekymrer mig, er at se håndhævelsen af våbenloven og dommene for overtrædelser af den. Når jeg sammenholder de domme, der er afsagt for overtrædelse af våbenloven, kan jeg godt i min vildeste fantasi se, hvad der vil stå nederst på et bødeforlæg, når hr. rocker A. Petersen sigtes for den og den dato at være fundet i besiddelse af et aftageligt magasin.

Jeg kan blot nævne, at tre personer på Storebæltsfærgen blev fundet i besiddelse af en maskinpistol, 10 pistoler med skarpe skud, de havde i forvejen to verserende sager for at være i besiddelse af skarpladte pistoler, og de var tidligere straffet for overtrædelse af våbenloven. De fik i Østre Landsret i 1996 en dom på 3-5 måneders fængsel.

En person fik i Frederikssund Kriminalret den 28. august 1996 tre måneders fængsel for tre gange at være fundet i besiddelse af ulovlige våben. Det drejede sig om skarpladt pistol, baseballkølle, skarpladt oversavet jagtgevær. Tidligere dømt for adskillige overtrædelser af våbenloven. 3 måneders fængsel!

En dom mere. Det er er Københavns Byret. Fængsel i 60 dage for at være fundet i besiddelse af tromlerevolver med 21 skud og en dolk, desuden hæleri med hensyn til revolveren. Tidligere dømt for røveri af særlig farlig karakter. 60 dages fængsel!